

BÝT TAM, KDE ZA NÁS BOJUJE BŮH

Drazí bratři a sestry, milí hosté, vážení přátelé,
milost Vám a pokoj vám ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

Jsem rád, že dnes máme zase mezi sebou naše skvělé mladé vedoucí z Royal Rangers. Těší mě, že jsou zpět, a jsou po náročném táboře i v pořádku. Když dovolíte, položím jim dvě otázky:

- *Kdybyste mohli Bohu dát jednu otázku, na kterou byste chtěli vědět odpověď, jak by zněla?*
- *Kdybyste si mohli vybrat mezi dvěma možnostmi – porozumět všem tajemstvím světa, nebo s Bohem prožít něco hodně dobrodružného, kterou možnost byste zvolili?*

Možná se nejen naše mladé ty otázky udivily. Pokusím se vysvětlit, proč jsem se ptal. Odpověď na tu první otázku prozradí, **nad čím hluboko ve svém srdci přemýšlíte**, ta druhá, **po čem vaše srdce skutečně touží**.

Dnes se s Vámi podělím o příběh jednoho mladíka. Můžeme se dočíst o jeho předcích, otci, ale o jeho mamince vlastně nic nevíme. Můžeme jen odhadnout, že chlapec měl básnické a hudební nadání nejspíš po mamince. Nicméně v rodině měl postavení toho nejméně významného člena rodiny. Jeho starší bratři na něj, jako na nejmladšího, shlíželi spatra. Z jeho příběhu se dá vyčíst, že měl s Bohem celkem bohaté zkušenosti ze své práce.

Země toho mládence byla dlouhou dobu ve válečném konfliktu se sousedním národem. A tak tři starší bratři sloužili v armádě krále.

Otec naložil našemu mladému hrdinovi náklad jídla a syrečků a poslal ho za bratry. Mládenec byl zvyklý poslouchat, tedy šel. Dostal se na místo, kde proti sobě pravidelně nastupovala dvě vojska: Izraelské a Pelištejské. Nikdo se neměl k tomu, aby zaútočil. Jen z toho Pelištejského vojska vystupoval chlapík jak hora a měl drzé řeči směrem k Izraelskému táboru. Vyzýval Izraelce k tomu, aby se mu někdo postavil. Najednou to byl úplně jiný boj, než Izraelci vedli doposud.

Když se náš mladý hrdina příliš vyptával, o co jde, aby porozuměl situaci, jeho vlastní bratři ho sekýrovali. Tak znáte to, ty straší sourozenci vám to někdy umí dát pěkně sežrat... Davida se však dotkly drzé řeči Goliáše, které vedl na adresu Izraele a jeho Boha, Hospodina zástupů.

Pojďme se společně podívat na to, co následovalo, do 1. knihy Samuelovy 17:38-51, a pokud dovolíte, čtené slovo hned proložím několika postřehy.

...Saul oblékl Davida do svého odění, na hlavu mu dal bronzovou přilbu a oblékl ho do pancíře. Na jeho odění si David připásal jeho meč a pokusil se chodit, ale nebyl na to zvyklý. David tedy Saulovi řekl: „Nemohu v tom chodit, nejsem zvyklý.“ A svlékl to ze sebe.

Starší generace, která prošla mnoha boji, má určité zkušenosti a ví, jak se co nejlépe ochránit. Jsou ale situace, kdy vám to k ničemu není, protože vám chybí odvaha.

David dostal k dispozici to nejlepší, co mohl dostat: pancíř a zbroj samotného krále. Jenže problém spočíval v tom, že neměl stejnou postavu jako král a nikdy nebyl zvyklý na stejný způsob boje.

Budeme-li se dívat na Davida jako na generaci našich mladých, pak zjistíme, že některé skutečnosti vnímají jinak, někdy mnohem ostřeji a někdy dokonce velmi radikálně. Jejich přístup je tedy odlišný od našeho. **Nejsou ustrojeni na náš způsob boje, a mají „ten svůj“ způsob boje. A je to zcela v pořádku.**

Vzal si do ruky svou hůl, z potoka vybral pět oblázků, vložil je do své pastýřské torby, do brašny, a s prakem v ruce postupoval proti Pelištejci.

Asi si také říkáte, že jde o poněkud zvláštní přípravu na boj. Mládenec si vezme do ruky svou pastýřskou hůl, odskočí k potoku a vybere si pět oblázků. A s tím se chce postavit obrovi v pancíři... Slyšel jsem na téma oblázků mnoho hodně výkladů o víře. Sám mám za to, že David, tím, co dělá, vyjadřuje jednoduchou věc: **tohle jsem já – obyčejný pastýř, na nic si nehraju.** Vždycky jsem svěřené ovce bránil proti zvěři holí a prakem. S tímhle mám zkušenost a tohle prostě umím...

Sám jsem s tím udělal v mládí zkušenost a všiml jsem si, že to víceméně stále platí: v mladém věku toho moc z Božích tajemství a záměrů neznáme, ale pokud s něčím uděláme zkušenost, držíme se jí a důvěřujeme Bohu.

Pelištejec se k Davidovi pomalu přibližoval a před ním jeho štítonoš. Pelištejec se podíval, spatřil Davida a pohrdl jím, protože to byl mladíček, ryšavý, krásného vzhledu. Pelištejec na Davida pokřikoval: „Copak jsem pes, že na mě jdeš s holí?“ A Pelištejec zlořečil Davidovi skrze své bohy. Pokřikoval na Davida: „Pojď ke mně, ať vydám tvé tělo nebeskému ptactvu a polnímu zvířectvu.“

Ze slov Pelištejce Goliáše se můžeme naučit jednu důležitou věc: **nikdy nepodceňuj toho, koho máš před sebou**. Nepohrdej druhým, zvláště, když ho neznáš. A to přesto, že se ti jeví jako někdo nepatrný, nemohoucí, a navíc vypadá jako nezkušené mladé pískle.

Ale David Pelištejci odpověděl: „Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských řad, kterého jsi potupil. Ještě dnes mi tě Hospodin vydá do rukou. Zabiji tě a srazím ti hlavu. Ještě dnes vydám mrtvolu z pelištejského tábora nebeskému ptactvu a zemské zvěři. Celý svět pozná, že při Izraeli stojí Bůh. A celé toto shromáždění pozná, že Hospodin nezachraňuje mečem a kopím. Vždyť boj je Hospodinův. On vás vydá do našich rukou.“

Všimněme si, že boji předchází z obou stran vyznání. **Nejprve se odehrává duchovní zápas ve slovech Goliáše a Davida, než dojde ke skutečnému fyzickému střetu**. Připomínám, že často to jsou slova, která ovlivní to, čím se staneme, čeho dosáhneme nebo nedosáhneme. Proto volme dobrá, povzbudivá a životodárná slova na adresu našich dětí, našich mladých, a nakonec i nás samotných.

Zde před sebou máme Davidovo vyznání víry, dokonce si troufnu říct: vyznávající modlitbu. Nebojuji já, ale za Izrael bojuje Bůh. To, co vidím u Davida, vídávám u mnoha mladých – mají zatím jen **málo zkušeností**, ale **mají odvahu, víru a drží se vyznání, že za ně bojuje Bůh**. Proto jsou ochotni se pouštět do nových věcí a bojů, které na první pohled nevypadají moc nadějně...

Když Pelištejec vykročil a přibližoval se k Davidovi, David rychle vyběhl z řady proti Pelištejci. David sáhl rukou do mošny, vzal odtud kámen, vymrštil jej z praku a zasáhl Pelištejce do čela. Kámen mu prorazil čelo a on se skácel tváří k zemi. Tak zdolal David Pelištejce prakem a kamenem, zasáhl Pelištejce a usmrtil ho, aniž měl v ruce meč. David přiběhl a stanul u Pelištejce. Popadl jeho meč, vytrhl jej z pochvy a usmrtil ho; utál mu jím hlavu. Když Pelištejci viděli, že jejich hrdina je mrtev, dali se na útěk.

Z textu se dá vyčíst, že se David zařadil do vojska, určitá zaběhaná pravidla respektoval. Nicméně když nastala vhodná doba, odvážně vyběhl z řady a použil to, s čím uměl zacházet nejlépe – prak. K tomu jeden důležitý postřeh – Davidovi nikdo v jeho iniciativě nebránil. Král, Davidovi bratři i ostatní bojovníci respektovali jeho způsob boje.

Podle všeho David překvapil nejen nepřítel, ale i své spolubojovníky. David vzápětí doběhl k padlému Pelištejci a dorazil ho jeho vlastní zbraní, mečem. Možná si říkáte, proč dnes zmiňuji příběh Davida a Goliáše, příběh, který je asi jedním z nejznámějších.

Důvody jsou dva. Jednak se za mladé modlím a přemýšlím o tom, **co pro ně můžeme udělat**, aby mohli duchovně růst a měli dostatek prostoru projevit svou víru.

A také proto, abych připomněl, že **mladá generace dnes prochází jinými boji, než procházela generace naše**. Nejsem si jist tím, zda jsme schopni je vždycky dobře připravit na věci a situace, které přicházejí. Možná proto vnímání a přístup mladé generace se liší a bude lišit od toho našeho. Ale tím bych se vůbec netrápil. Mám za to, že **naším úkolem je, povzbuzovat je v jejich odvaze a nasazení. Dát jim prostor k tomu, aby mohli naplno prožít s Bohem skutečná dobrodružství víry**. V tom všem důvěřuji Bohu, že jim, stejně jako Davidovi, bude postupně odhalovat svá tajemství...

Na samotný závěr chci ještě dodat, že na **dobrodružný život s Bohem není nikdy pozdě**. Můžeš se rozhodnout Bohu důvěřovat ať už je ti pět, patnáct nebo padesát... Stejně jako obyčejný pastevec a pozdější král Izraele, David, můžeš prožít, že i za tebe bude bojovat Bůh.

Ámen

Petr Plaňanský (KS Nymburk 20. 7. 2025)